

0512 – 12. mai

Lev ikke et liv som tar etter denne verden. Rom 12: 2.

Gr. tekstens ord for «denne verden» betyr egentlig «denne tiden», d. v. s. hele vårt jordiske livs tid, som motsetning til den kommende verden. Men tiden eller tidsånden avhenger og består av verdens mennesker, deres ånd og vesen.

Det det tales om her, er derfor nettopp den verdenen, den store massen av mennesker som hersker med sin selvopptatthet og onde vesen. Som utvikler seg etter sin falne natur, og etter «den ånd som nå er virksom i vantroens barn», «i denne verdens mørke». Derfor kalles også denne mektige, onde ånd for «denne verdens fyrste».

Derfor er denne verden alltid ond, i en konstant strid mot Gud, forførerisk og farlig. Apostelen kaller den også betegnende for «den nåværende onde verden» (Gal 1). Derfor kan vi ikke leve et liv som «tar etter denne verden», hvis vi vil ofre oss til Gud og gjøre hans vilje.

Den som vil være en sann kristen, og følge etter sin Herre gjennom livet, må helt og holdent bryte med det vanlige verdens vesen. Må, både i måten å tenke, tale og leve på, gå inn på en helt ny vei. Det er dette apostelen her mener med «Lev ikke et liv som tar etter denne verden».

Men skal vi følge denne formaningen, da er det nødvendig at vi «overgir oss selv som et offer». For da kommer vi til å leve et så ensomt og underlig liv at vi får hele verden mot oss; far og mor, ektefelle, søsken og mange vel ansette og velmenende mennesker. Og det vil vi ofte oppleve som svært bittert.

La deg da ikke bli nedslått eller forvillet. Herren Kristus og alle hans etterfølgere har gått denne veien før deg. Ja, mange tusen er nettopp derfor blitt martyrer, fordi de ikke kunne leve et liv som tar etter denne verden.

Derfor skal du tenke slik: Riktignok ser jeg naboene og mine gamle venner, ja, mine nærmeste, gå en helt annen vei. Og de har hele verdens respekt og vennskap. Men på tross av alt dette vil jeg heller følge Kristus og hans venner. Da har jeg et mye herligere samfunn enn det jeg gir fra meg. Jeg har Gud og hans engler med meg, ja, alle de hellige helt fra verden ble til. Gud hjelpe meg til å bli trofast til det siste!

Du vil også se mange som så selvsikkert regner seg for kristne, men samtidig kan ha et tillitsfullt samfunn med Kristi fiender. Deltar kanskje sammen med dem i mange unyttige ting, f. eks. unødvendig tidsfordriv på helligdagen. Eller du ser dem kaste bort mangfoldige timer av den dyrebare nådetiden i verdslig prat eller lesning. Men da må du som virkelig vil følge Kristus, tenke etter om han og hans disipler brukte tiden til slikt, og så heller følge disse helliges eksempel.

Når du ser mange som vil være kristne, alltid kan tie om Kristus og om den faren de uomvendte lever i, bør du tenke over om dette stemmer med kjærlighetsbudet og med Kristi lære og eksempel. Og så leve ditt liv med dette som rettesnor. Slik skal du, både i større og mindre forhold, lære å «ikke leve et liv som tar etter denne verden».

Men merk deg nøye at dette gjelder bare slike forhold som fører til synd, som strir mot Guds åpenbare ord, eller mot kjærlighetsbudet.

I alle andre forhold derimot skal vi leve som andre mennesker, beholde et naturlig levesett, og ikke oppføre oss merkelig med et påtatt og kunstig vesen eller unødvendig egenart.

En hovmodig ånd frister av og til selv ydmyke sjeler til å oppføre seg som hyklere; ha et spesielt utseende og merkelige kjennetegn i måten å være på. Slikt kan noen selvsagt også fristes til å kalle for «ikke å leve et liv som tar etter denne verden». Men det er selvsagt ikke dette apostelen mener her. Dette er tvert imot skadelig dårskap som bare «gir djevelen rom».

Selv i måten å være på, kom Herren Kristus «i menneskers likhet, og ble i sin framtrede funnet som et menneske» – men uten synd. Har du et sunt kristent sinn, skal du være hans etterfølger også i dette. Du skal alltid tenke på hva som kan være til nytte for din neste. For det er den beste rettesnoren for alt vårt ytre liv.

Likevel vil du nok gjennom troen og bekjennelsen, i nidkjærhet for Herrens ære og sjelers vel, og ved at du alltid er på vakt overfor deg selv, alltid bli sett på som noe rart av verden.

Men du må ikke la deg bekymre av dette. Vi er fremmede og pilegrimmer på jorden, som strekker oss etter vårt rette fedreland, det himmelske. Derfor vil vi jo alltid bli sett på som dårer av verden, som her på jorden tvert imot har sitt hjem og sitt alt.

Det er akkurat på disse helt vesentlige områdene som angår Guds sak, vårt eget og andres evige liv, vi må vokte oss. Så vi ikke lever et liv som tar etter denne verden. Det er dette apostelen legger oss på hjertet her.